George Bacovia

Poezii

Cu voi(1930)

* Cu voi...

Mai bine singuratec şi uitat,
Pierdut să te retragi nepăsător.
În ţara asta plină de humor,
Mai bine singuratec şi uitat.

O, genii întristate care mor
În cerc barbar şi fără sentiment,-
Prin asta eşti celebră-n Orient,
O, ţară tristă, plină de humor...

* Liceu

Liceu,- cimitir
Al tinereţii mele-
Pedanţi profesori
Şi examene grele...
Şi azi mă-nfiori
Liceu,- cimitir
Al tinereţii mele!

Liceu,- cimitir
Cu lungi coridoare-
Azi nu mai sunt eu
Şi mintea mă doare...
Nimic nu mai vreu-
Liceu,- cimitir
Cu lungi coridoare...

Liceu,- cimitir
Al tinereţii mele-
În lume m-ai dat
În vâltorile grele,

George Bacovia

Poezii

Cu voi(1930)

* Cu voi...

Mai bine singuratec şi uitat,
Pierdut să te retragi nepăsător.
În ţara asta plină de humor,
Mai bine singuratec şi uitat.

O, genii întristate care mor
În cerc barbar şi fără sentiment,-
Prin asta eşti celebră-n Orient,
O, ţară tristă, plină de humor...

* Liceu

Liceu,- cimitir
Al tinereţii mele-
Pedanţi profesori
Şi examene grele...
Şi azi mă-nfiori
Liceu,- cimitir
Al tinereţii mele!

Liceu,- cimitir
Cu lungi coridoare-
Azi nu mai sunt eu
Şi mintea mă doare...
Nimic nu mai vreu-
Liceu,- cimitir
Cu lungi coridoare...

Liceu,- cimitir
Al tinereţii mele-
În lume m-ai dat

În vâltorile grele,
Atât de blazat...
Liceu,- cimitir
Al tinereţii mele!

* Proză

Amorul, hidos ca un satir,
Copil degenerat-
Învineţit, transfigurat,
Ieri a murit în delir.

Aci, prozaici pământeni,
Pe drumuri a murit,
De zurnetul de bani înăbuşit,
În lumea asta cu dugheni.

* Crize

Tristă, după un copac, pe câmp
Sta luna palidă, pustie-
De vânt se clatină copacul-
Şi simt fiori de nebunie.

O umbră mormăind păşeşte...
E om... atât, şi e destul;
Şi-acum ne-om gâtui tovarăşi:
El- om flămând, eu- om sătul.

Dar vezi... m-a ocolit acuma...
El s-a temut, mai mult,- săracul...
Pe luna palidă, pustie,
De vânt se clatină copacul...

* Proză

Plouă...

Pe-un târg mizerabil
De glod şi coceni
Pe-un târg jidovit
Şi plini de dugheni
-Şi-aici stă iubita...
Şi uliţa-i plină
De fân şi coceni
Şi trec cotiugare
Cu saci de făină
Şi plouă mai tare
Pe crâşme murdare,
Pe-un târg sărăcit-
-Şi-aici stă iubita...
Plouă...
Pe-un târg jidovit.

* Belşug

Culori şi fum de toamnă, plâns de poet,
Apa e rece, frunzele plouă-
Vorbeşte încet, păşeşte încet,
Că totul cade cu o jale nouă.

Vinul, şi mierea, şi grâul tot
Le-au strâns, pe grabă, cine-a putut...
Tuse, şi plânset visele scot,
Du-te, oriunde, frunză de lut...

Şi-o păsărică în grădina brumată,
În liniştea rece, a iarnă-a făcut,
Am strănutat pe o stradă curată,
Frunzele toate încă n-au căzut.

A fost odată... va fi odată...
Nu spune zarea, dar spune omul-
Numai acuma e niciodată...
Adânc, prezentul, închide tomul...

Mă duc, tot acolo, în marea clădire.

E ora, de la care rămân închis-
O emoţie... o amorţire...
E toamnă... mi-au dat de scris...

* Ego

Tot mai tăcut şi singur
În lumea mea pustie-
Şi tot mai mult m-apasă
O grea mizantropie.

Din tot ce scriu, iubito,
Reiese-atât de bine-
Aceeaşi nepăsare
De oameni, şi de tine.

* Pantofii

Pantofi de aur, expuşi în vitrină,
Veţi sta sub dantele, în nopţi de baluri,
Şi-n ale valsului leneşe valuri
Veţi râde prin săli,- potop de lumină.

Pe trist catafalc, cu tristă regină,
Veţi sta în piciorul de gheaţă, şi sfânt,
Şi-n trcerea vremii veţi arde-n mormânt,
Pantofi de aur, expuşi în vitrină...

* Furtună

Prin codrii Bacăului
Vâjâie vântul
Şi-ntunecă lumea
Un cer ca pământul-
Şi codru pe codru
Se umple de clocot,
Iar toamna în hohot

Le cântă prohodul...
Şi parcă mă cheamă,
De crengi atârnând,
Avesalomi gemând
Cu plete-ncâlcite...
De spaimă mă prind
Priviri rătăcite,
Şi mintea, de zgomot,
Nimic nu înţelege...
Şi-aş vrea ca să mor
Ca Romulus rege,
Uitat, legendar...
Cuprins de-o furtună,
Pierdut să dispar,
În codrii Bacăului...

* Amurg

Pe seară, la geamuri, un nour violet şi de aramă,
Pe drum, la aceeaşi oră, se târâie un lanţ de fier,
Şi coincidenţe aranjate pe-o tristă gamă-
Azi iar mi-i frică... şi cred, şi sper...

O zi fără anotimp şi ordine militară,
Şi prin vecini s-aud mici pregătiri de masă,
Însă produsele au început să dispară-
Şi mulţi au plecat, şi noapte se lasă.

Cu toţii spun că bine le-a făcut
Sau că un geniu se va naşte-
Iar studiul creşte cu tactul tăcut...
O fiinţă supremă, dintre noi, ne cunoaşte.

* Imn

Crengi subţiri cu flori albe...
Spre mai sus
Mă ridică din erori,

Idealuri ce-au apus...
Cu flori roze crengi subţiri...
Isus!

Flori pe zări, în iarbă flori...
Spre mai sus
Am trăit de mii de ori...
E destul că tu te-ai dus...
Flori pe zări, în iarbă flori...
Isus!

* [Imn] II

Să dorm...
Să dorm, din ce în ce murind
Deşi oriunde e o reînviere...
Iată sunt goale
Dumbrăvile sacre-
Poetul a plecat.

Şi dacă tu mai cauţi,
Păşind prin tăinuitul izvor;
Pe mine nu mă vezi-
Poetul a plecat;
Să dorm...
Să dorm, din ce în ce murind-
Deşi oriunde e o reînviere...

* Dialog de iarnă

Fereastra e-o poemă de plumb şi de scântei...
Oraşul doarme troienit.
Mult mai târziu de miezul nopţii sunt orele
trecute...
În haosul vieţii nici noi nu ne-am găsit...
O, vino, cel puţin, acum, prin forţele necunoscute:
-Să viu ?
-Oh ! mi-i frică...
-Vezi !

-Hai !
-Am venit;
-Unde ?
-Lângă tine;
-Plâng...
-Plâng...
-Taci...
-Hai...
-Hai :
-În infinit...
-În infinit:
-Cântă...
-Vis:
-Da...
-Nu.
-Nu...
-Minus:
-Minus...
-Plus:
-Plus...
-Armonie.
-Armonie...
-Când ?
-Când...
-Poate:
-Poate...
-Of !
Fereastra e-o poemă de plumb, şi de scântei...
O zi de promoroacă în cameră pătrunde...
Sirenele de muncă vibrează, plângător;
Oraşul e-un gheţar de fum, de clopoţei,
Şi de fior...
-Unde... Unde ?!

* Nocturnă

Fug rătăcind în noaptea cetăţii,
În turn miezul nopţii se bate rar;
E ora când cade gândul amar-

Tăcere... e ora laşităţii...

Te pierzi în golul singurătăţii
O, suflet, mereu de lume fugar;
E ora când Petru plânge amar-
Ascultă.. e ora laşităţii...

* Aiurea

Blestemată mai fie şi toamna,
Şi frunza ce pică pe noi-
Blestemat să mai fie şi târgul
Ursuz, şi cu veşnice ploi...

Cetate,- azilul ftiziei-
Nămeţi de la pol te cuprind...
Cetate, azi moare poetul
În braţele tale tuşind...

* Psalm

Iubito, cu faţa de mort,
Fecioară uitată în turn,
Plângând în balcon
Cu grai monoton,
Cu suflet taciturn-
În visul meu te port.

Iubito, cu faţa de mort,
Mireasă pe tron
Cu grai monoton
În visul meu te port.

Iubito, cu faţa de mort,
De geniu trăsnită,
De-a pururi monotonă,
Goală madonă,
De crini prăfuită-

În visul meu te port...

* Contrast

Femeie, -mască de culori,
Cocotă plină de rafinării-
Tu, care ţipi la desfrânări târzii
Pe visători, cu greu, îi înfiori...

Oh, sunt fecioare cu obrazul pal,
Modele albe de forme fine-
Şi singure dorm, albe, şi senine
În albele crivate, de cristal...

* Baladă

O noapte de sineală din vremi voievodale...
Plecase voievodul în lupte blestemate;
Iar eu păzeam domniţa închisă în cetate-
O, noaptea, de sineală, de epoci triumfale...

Dormeau, adânc, oştenii în noaptea diafană
Când eu sării afară din cortul de mătasă-
Vedeam o semilună pe zare cum se lasă,
Şi nălucit, crezusem- Flamura otomană.

Cu ceata buimăcită fugeam, acum, călare,
Dar boarea nopţii clare ne-ntoarse la cetate
Şi povestindu-mi visul domniţei spăimântate,
I-am arătat cu spada tabloul de pe zare.

În alb, domniţa blondă, în noaptea ideală,
De sus, de la fereastră, ca-n vis ieşi afară,
Scăldată în sineală, ea râse-n noaptea clară...
O, cât a râs domniţa în noaptea de sineală...

* Vobiscum

În cercul luminii comun şi avar...
Mă zguduie de mult un plâns intern;
Şi-acest fel (de-a fi) va fi etern
Şi de nimic, pe lume, nu tresar.

... Dar vai, acei învinşi, pe veci pierduţi...
Ori în taverne, ori în mansarde;
Şi acei nebuni, rătăcitori, tăcuţi,
Gesticulând pe bulevarde...

* Amurg

Trec burgheze colorate
În cupeuri de cristal-
E o veşnică plimbare,
Vălmăşag milionar...

Şi pe publice terase
Plâng viori sentimental...
E parfum, bomboane
Şi desfrâu de lupanar...

... Dar notează-n cartea vremii
Filosoful proletar:
Greve, sânge, nebunie.
Foame,
Plânset mondial...
Pe când lasă-amurgul flăcări
Pe-un final ce se anunţă
Pe-un decor miliardar...

* Piano

Şi iar toate-s triste.
Şi azi ca şi ieri-
Potop de dureri.

Şi visul apune
În negrul destin...

Şi vremuri mai bune
Nu vin, nu mai vin,
Şi nici mângâieri...

Şi iar toate-s triste,
Şi azi, ca şi ieri...

* Mister

Clavirile plâng în oraş
Pe-o vreme de toamnă pustie...
Şi plopii plâng tot în oraş,
Şi-n totul e-o grea agonie.

Par casele triste castele...
Amorul, aici, a murit
Şi poate că plâng la clavire
Fecioare cu păr despletit...

Trec singur... şi tare mi-e teamă...
Şi, unde mă aflu, nu ştiu-
Vai, plopii detună oraşul...
Clavirele plâng în pustiu...

* Vae soli...

Te voi aştepta, într-o zi, sau într-o noapte oarecare
Pentru ca să văd dacă mai pot să am o preocupare,
Voi trece iar pe lângă ape, şi-n unda lor voi apărea,
Voi sta pe lângă vreo ruină, va plânge iar o cucuvea;
Pe urmă, nu va mai fi timp... voi fi uitatul muncitor;
Va fi şi pentru mine lumea un fenomen întâmplător...

Despre iubire, câteodată, poate într-o carte voi găsi,
Poate-n oglindă vreo albină compătimind se va lovi-
Plângând în zori cu faţa în soare mă voi simţi fără de rost,
Mă voi gândi la toată jalea poeţilor care au fost...
Un corb va trece peste casă şi iarba mă va îngheţa,
Oraşul, prin ninsoare, noaptea, din pianole va cânta,
Sau toamna goală va dansa cu plete de grâu şi de vin
Astfel că nu vor mai putea să ne-ntreacă acei care vin...

* În altar

Sta fără noimă catedrala
Azi, într-un secol rafinat-
Doar de mai vin să delireze
Amanţi cu suflet ruinat.

... Şi delirând, când corul curge
Se face gândul mai amar-
Ei vor o noapte de orgie
Pe canapeaua din altar...

* Poemă finală

Eu trebuie să beau, să uit ceea ce nu ştie nimeni
Ascuns în pivniţa adâncă fără a spune un cuvânt
Singur să fumez acolo neştiut de nimeni
Altfel, e greu pe pământ...

Pe stradă urle viaţa, şi moartea
Şi plângă poeţii poema lor vană...
Ştiu...
Dar foamea grozavă nu-i glumă, nu-i vis-

Plumb, şi furtună, pustiu,
Finis...
Istoria contemporană...
E timpul... toţi nervii te vor...
O, vino odată măreţ viitor.

Eu trebuie să plec, să uit ceea ce nu ştie nimeni
Mâhnit de crimele burgheze fără a spune un cuvânt
Singur să mă pierd în lume neştiut de nimeni
Altfel, e greu pe pământ...

* Sepulcre violate

Vagabondând, într-un amurg blond,
Am dat de-ale cimitirului porţi,-
Acolo, cioclii îşi bat joc de morţi,
Şi-am râs un râs de vagabond.

O, râsul fiinţei vagabonde...
Şi ce-am văzut era straniu-
Într-un copac am găsit un craniu,
Pe o cruce nişte cozi blonde.

* Epitaf

"Aici sunt eu
Un solitar,
Ce-a râs amar
Şi-a plâns mereu.

Cu-al meu aspect
Făcea să mor,
Căci tuturor
Păream supect."

* Destul

Când voi fi liniştit, voi scrie un vers
În care veţi vedea că sunt părăsit-
Voind să descifrez ceea ce era şters,
Aproape, nu mai ştiu ce-am voit...

Plângând, mi-am spus să nu mai plâng-
Eu aveam...
Cine mai ştie, şi eu, ce gândeam,
Altădată, în crâng !

Voi scrie un vers, când voi fi liniştit...

* Pe deal

De-aceea
Cu un zâmbet rău
Privesc această noapte...
Prin râpi şi văi
De demult:
Ileana...
Poveşti de demult...
De-aceea
Încă o dată
Cu zâmbet rău
Privesc
Înnoptata culme...

* Din urmă

Poezie, poezie...
Galben, plumb, violet...
Şi strada goală...
Ori aşteptări târzii,
Şi parcuri îngheţate...
Poet, şi solitar...
Galben, plumb, violet...
Odaia goală...
Şi nopţi târzii...

Îndoliat parfum
Şi secular...
Pe veşnicie...

Table of Contents

Table of Contents